

želja, niti Katinka. Dušilo jo je v grlu, ko je govorila nerazumljive besede, raditega je niso umeli. Drag spomin sem si ohranil od nje: tista stara ura v moji delavnici me spominja nanjo. Katinka je pa vzela debel, črn molek in zaprašeno „Dušno pašo“, tiskano v bohoričici. To je bila njena dediščina. Denarja ni imela, njena dota so bile pridne roke, zvesto, požrtvovalno srce in lepa lica.

Ko smo mater zakopali, sem sklenil, da tudi jaz več ne nadlegujem brata in svakinje. Oče mi je zapustil tisoč goldinarjev. Bog in dobri ljudje že poskrbe zame.

Naredil sem maturo in prebil počitnice pri stricu v Loki. Odločil se še nisem, kam odidem po počitnicah. Tedaj se mi je primerilo nekaj, kar je bilo velikega pomena za mojo bodočnost.

Stric Luka je imel gostilno koncem Loke. Ustavljali so se tam vozniki, ki so vozili v Selško in Poljansko dolino, ob semanjih dneh je kar vrelo ljudstva, ob večerih so se pa shajali meščani in ugibali dnevne novice, se pogovarjali o svojih opravkih, prepirali radi politike in zabavljali na Nemčurje. Moj stric je bil strog narodnjak in ni trpel podreptnikov. Bil je stara gorenjska korenina. Vsak dan je vstal prvi, poklical hlapca in dekle, pogledal k živini in po hiši, sklical družino k molitvi in zajtrku, zvečer je molil rožni venec naprej, glasno in počasi, kot bi pel litanije. Nekaj posebnega je bila njegova košata, rjava brada in lepo ustvarjena glava, da bi človek mislil: Za apostola ne bi mogel slikar dobiti primernejšega tipa. S stricem sva se imela rada. Dobrodušnost in ljudomilost mu je sijala z obraza. Po srcu je bil popolnoma podoben moji materi. Zavedal se je pa tudi, da je vzrastel skoro iz nič in se poročil na tako lep dom.

„Dragotin, srečo je treba imeti, pa postaneš čez noč iz berača bogatin,“ mi je pravil.

Njegova žena mi je bila tudi naklonjena. In čutil sem se prav domačega v par dneh.

Teta je imela znanje po vsem mestu. Prijateljice so jo obiskovale skoro vsako popoldne. Na vrtu je sedela v hladnici in se razgovarjala z njimi.

Tam sem se seznanil s Kristino. Rečem vam: take lepote nisem srečal v življenju. Klasičen obraz, mile, modre oči, vitek stas, labodji vrat! In njena duša! Pohlevnost ji je sijala z lic, pobožna vdanost iz oči.

Moja kri je bila tedaj vroča. Zato ni čudno, da sem se zaljubil prvi dan.

Kristina je bila stara sedemnajst let, jaz sem prekoračil dvajseto in sem bil vitek in raven kot jelka v gozdu, pod nosom so mi poganjali brki in dolgi kodri so venčali čelo. Ne da bi se hvalil, bil sem zanimiv fant. Zaljubila sva se z vsem ognjem

mladih src. Presanjala sva lepe večere v uti in gledala zvezde. Besede ni bilo iz najinih ust, govorila so srca. Kos je prepeval v grmovju in penica je drobila svojo prijetno popevko. Taka ljubezen je prijetnejša in lepša kot vsa sladka zatrjevanja in globoki vzdih. Roka trepeče, oko se zamika v božjo noč, še dihati si ne upa človek.

Včasih sva se pod večer vozila v čolnu po Sori. To so bili najlepši večeri mojega življenja. Nad nama se je razpenjalo sinje nebo v menjajoči lepoti in na njem so se prižigale zvezde, pod nama je šumela

IZ CERKVE SV. NIKOLAJA PRI IHANU: NA SVODU

kristalna voda, čista kot safir. V mestu je zazvonilo Ave Marijo, srebrni glasovi so brneli čez mestne hiše in travnike. Na Kamniških planinah so blesteli krvavi žarki. Kot bi se razlivala gorka kri po koničastih skalah, zagrizenih sedlih, podolgastih hrbtih, ozkih drčah in masivnih skladih, se je zdelo. Nalahno se je spuščala noč na zemljo, sem od Šmarne gore je prihajala in od selških in poljanskih hribov, sem od ponosnega Grintovca in doli od strmega Mangarta. V valujoči obleki se je spuščala na zemljo, iz marmornih dvoran je prihajala in odela s čarobnim plaščem polja in travnike. V takih večerih sem čutil harmonijo v duši, najrajši bi pokleknil, razprostrl roke in molil kot Mozes na gori Horeb, od kjer je videl obljubljeni deželo, molil bi, ker sem bil tako srečen v ljubezni do svoje Kristine.